

RETTENS DOM (Første Afdeling)

7. marts 1995 *

I de forenede sager T-432/93, T-433/93 og T-434/93,

Socurte — Sociedade de Curtumes a Sul do Tejo, Ld.^a,

Quavi — Revestimentos de Cortiça, Ld.^a,

Stec — Sociedade Transformadora de Carnes, Ld.^a,

Pau Queimado (Portugal), ved advokaterne Carlos Botelho Moniz og António Magalhães Cardoso, Lissabon, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Guy Harles, 8-10, rue Mathias Hardt,

sagsøgere,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Nicholas Khan og Francisco de Sousa Fialho, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med

* Processprog: portugisisk.

valgt adresse i Luxembourg hos Georgios Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om, at det fastslås, at der før den 10. juli 1991 ikke i retlig henseende forelå en beslutning fra Kommissionen om at nedsætte tilskuddet fra Den Europæiske Socialfond til projekt nr. 860012/P1 for så vidt angik visse erhvervsuddannelsesforanstaltninger, som sagsøgerne traf i 1986, og om, at beslutningen annulleres med virkning fra den 10. juli 1991 samt om, at Kommissionen tilpligtes at betale saldobeløbet af fællesskabstilskuddet, som sagsøgerne gør gældende at have krav på i forbindelse med projekt nr. 860012/P1,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Første Afdeling)

sammensat af præsidenten, J.L. Cruz Vilaça, og dommerne H. Kirschner og A. Kalogeropoulos,

justitssekretær: fuldmægtig J. Palacio González,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 30. november 1994,

afsagt følgende

Dom

Retlig baggrund, faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1 I henhold til artikel 1, stk. 2, litra a), sammenholdt med artikel 3, stk. 1, i Rådets afgørelse 83/516/EØF af 17. oktober 1983 om Den Europæiske Socialfonds opgaver (EFT L 289, s. 38, herefter benævnt »afgørelse 83/516«), kan Den Europæiske Socialfond (herefter benævnt »fonden«) deltage i finansieringen af foranstaltninger vedrørende erhvervsuddannelse og erhvervsvejledning, der gennemføres som led i medlemsstaternes beskæftigelsespolitik.

2 I henhold til artikel 5, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 2950/83 af 17. oktober 1983 om gennemførelse af afgørelse 83/516/EØF (EFT L 289, s. 1, herefter benævnt »forordning nr. 2950/83«) medfører fondens godkendelse af en ansøgning om tilskud, der er indgivet i henhold til artikel 3, stk. 1, i afgørelse 83/516, udbetaling af et forskud på 50% af tilskuddet fra fonden på den dato, der er anført for foranstaltningernes begyndelse.

3 I henhold til artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 2950/83 kan Kommissionen, såfremt tilskuddet fra fonden ikke anvendes på de betingelser, der er fastsat i beslutningen om godkendelse af ansøgningen om støtte, suspendere, nedsætte eller lade tilskuddet bortfalde efter at have givet den pågældende medlemsstat lejlighed til at fremkomme med sine bemærkninger.

4 I 1986 indgav Departamento para os Assuntos do Fundo Social Europeu (Departementet for Anliggender vedrørende Den Europæiske Socialfond, herefter benævnt »DAFSE«), der hører ind under det portugisiske Arbejds- og Socialministerium, en ansøgning om støtte fra fonden til nogle erhvervsuddannelsesprojekter, der var fremlagt af en række virksomheder, bl.a. af Socurte — Sociedade de Cur-

tumes a Sul do Tejo, Ld.^a, Quavi — Revestimentos de Cortiça, Ld.^a, og Stec — Sociedade Transformadora de Carnes, Ld.^a, (herefter benævnt »sagsøgerne«), som henholdsvis driver garverivirksomhed, fremstiller propper og pyntegenstande i kork samt forarbejder kork til plader og sælger dem og endelig producerer og sælger svinekød. Ansøgningen omfattende disse forskellige projekter, der fik sagsnummer 860012/P1, blev godkendt af Kommissionen ved beslutning C(86) 0736 af 7. maj 1986, hvorefter fonden ville yde 874 905 836 ESC ud af et samlet beløb på 1 905 322 299 ESC i tilskud til projektet.

- 5 Den 16. juni 1986 meddelte DAFSE de berørte virksomheder, herunder sagsøgerne, at Kommissionen havde godkendt ansøgningen, og oplyste den enkelte virksomhed om det beløb, fonden havde bevilget i tilskud til dens uddannelsesprojekt (39 954 074 ESC til Socurte, 61 955 645 ESC til Quavi og 202 073 029 ESC til Stec). Endvidere meddelte DAFSE virksomhederne, hvor meget de portugisiske myndigheder havde bevilget i tilskud til de påtænkte uddannelsesforanstaltninger (29 416 970 ESC til Socurte, 50 690 990 ESC til Quavi og 165 332 478 ESC til Stec).
- 6 Af de beløb, der var bevilget til foranstaltningerne, fik de to førstnævnte sagsøgere i overensstemmelse med artikel 5, stk. 1, i forordning nr. 2950/83 udbetalt et forskud på 50% af fondstilskuddet, hvorimod den tredje på grund af forsinkelse med påbegyndelsen af uddannelsesforanstaltningerne modtog to forskud. Sagsøgerne har endvidere flere gange af de nationale myndigheder fået udbetalt tilskud af portugisiske offentlige midler.
- 7 Da uddannelsesforanstaltningerne var afsluttet, fremsendte sagsøgerne i medfør af artikel 5, stk. 4, i forordning nr. 2950/83 den endelige redegørelse for foranstaltningerne, hvoraf det fremgik, at udgifterne til foranstaltningerne havde været lavere end forudsat i det godkendte budget, nemlig 14 962 107 ESC for Socurte (20,6%),

7 864 023 ESC for Quavi (6,3%) og 130 377 456 ESC for Stec (45,2%), og indgav anmodning om betaling af saldobeløbet af tilskuddet fra fonden.

- 8 Inden Kommissionen havde truffet afgørelse vedrørende sagsøgernes anmodning om betaling af saldobeløbet, foretog DAFSE i 1988 og 1990 supplerende udbetalinger til sagsøgerne, enten som tilskud af portugisiske offentlige midler eller i form af støtte fra fonden.

- 9 Ved skrivelse af 18. marts 1991 meddelte DAFSE sagsøgerne, at »Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber havde godkendt anmodningen om udbetaling af saldobeløbet i ovennævnte sag« (860012/P1), og at »i henhold til Kommissionens beslutning udgjorde fondens bidrag til foranstaltningerne«, der var gennemført af Socurte, 17 977 037 ESC, bidraget til foranstaltningerne, der var gennemført af Quavi, 30 977 827 ESC og bidraget til foranstaltningerne, der var gennemført af Stec, 49 500 000 ESC. Ifølge DAFSE fastsattes tilskuddet af portugisiske offentlige midler derfor til 14 708 485 ESC for Socurte, 24 345 495 ESC for Quavi og 40 500 000 ESC for Stec. Under hensyntagen til de beløb, de allerede havde fået udbetalt, anmodede DAFSE derfor sagsøgerne om at tilbagebetale henholdsvis 17 105 465 ESC (Socurte), 22 160 566 ESC (Quavi) og 46 354 557 ESC (Stec). Endelig oplyste DAFSE i skrivelsen sagsøgerne om, at en kopi af skrivelsen samt en kopi af Kommissionens beslutning var blevet fremsendt til virksomheden Area Critica, der stod som ansøger i sag 860012/P1.

- 10 Ved skrivelse af 15. april 1991 bad sagsøgernes advokat DAFSE om at oplyse begrundelsen for anmodningen om tilbagebetaling af ovennævnte beløb og at tilsende ham en kopi af Kommissionens beslutning, som der henvises til i skrivelsen fra DAFSE af 18. marts 1991.

- 11 Den 24. april 1991 fremsendte DAFSE en skrivelse til sagsøgerne, hvori det oplystes, at de beløb, sagsøgerne skulle tilbagebetale til DAFSE, havde vist sig at være

lavere end anført i skrivelsen af 18. marts 1991, og at de herefter androg 12 904 116 ESC for Socurte, 11 395 613 ESC for Quavi og 34 969 210 ESC for Stec. DAFSE bemærkede, at nedsættelsen af de beløb, som sagsøgerne skulle tilbagebetale, skyldtes, at DAFSE i første omgang havde fortolket Kommissionens beslutning således, at fonden havde bevilget 379 373 605 ESC, men at der faktisk var bevilget 437 452 918 ESC.

12 Den kommissionsbeslutning, der henvistes til i DAFSE's skrivelse af 24. april 1991, var bilagt denne skrivelse og blev igen fremsendt til sagsøgerne af DAFSE den 26. april 1991. Det drejede sig om en skrivelse af 14. februar 1991 fra Kommissionen til DAFSE, der har følgende ordlyd:

»Vedr.: Sag nr. 860012/P1 — 'Area Critica'»

Som svar på Deres skrivelse nr. 9055 af 24. april 1989 meddeles det herved, at Kommissionen har behandlet anmodningen om betaling af saldobeløbet i ovennævnte sag og på grundlag heraf har opgjort den samlede støtte fra fonden til 437 452 918 ESC. Dette beløb er allerede udbetalt som et første forskud, hvorfor der ikke er overført noget saldobeløb.

Det meddeles endvidere, at der herved er lagt vægt på følgende forhold:

— forskellige tjenesteydelseskontrakter

— kontrolbesøg hos ansøgeren og støttemodtagerne.«

- 13 I en skrivelse af 14. maj 1991 til DAFSE og af 17. maj 1991 til Kommissionen anmodede sagsøgerne om bekræftede kopier af Kommissionens oprindelige beslutning om bevilling af tilskud fra fonden til uddannelsesforanstaltningerne i sag nr. 860012/P1 samt af Kommissionens beslutning, hvortil der var henvist i DAFSE's skrivelser af 18. marts og 24. april 1991, vedrørende anmodningen om betaling af saldobeløbet af fondens tilskud til deres uddannelsesforanstaltninger.

- 14 DAFSE oplyste mundtligt sagsøgerne om, at DAFSE ikke var i besiddelse af de pågældende dokumenter, og fremsendte ved skrivelse af 5. juni 1991 en kopi til sagsøgerne af en anmodning fra DAFSE til fonden om fremsendelse af en kopi af Kommissionens beslutning i sag nr. 860012/P1.

- 15 Ved skrivelse af 20. juni 1991 oplyste Kommissionens Generaldirektorat for Beskæftigelse, Arbejdsmarkedsrelationer og Sociale Anliggender (herefter benævnt »GD V«) sagsøgerne om, at de skulle henvende sig til DAFSE for at få de pågældende dokumenter.

- 16 Den 26. juni 1991 fik sagsøgernes advokat indsigt i DAFSE's sagsakter vedrørende projekt nr. 860012/P1.

- 17 Ved skrivelse af 30. juli 1991 tilsendte DAFSE sagsøgerne »en bekræftet kopi af meddelelsen ... om Kommissionens beslutning om godkendelse« i sag nr. 860012/P1.

- 18 Det dokument, der blev fremsendt til sagsøgerne, var en skrivelse fra Kommissionen, underskrevet af en kontorchef, dateret den 10. juli 1991 og stilet til DAFSE, hvorved det meddeltes, at fonden i forbindelse med anmodningerne om betaling af saldobeløb i sag nr. 860012/P1 havde konstateret en række forhold, der medførte, at udgifter på 423 853 516 ESC ikke fandtes at være tilskudsberettigede.
- 19 For det første fremgik det af oplysninger fra et kontrolbesøg hos Stec i ugen 26.-29. juli 1988, at en stor del af udgifterne i forbindelse med tjenesteydelseskontrakter med tredjemænd ikke var tilstrækkeligt dokumenterede, enten med hensyn til bilagene for udgifterne (der manglede fakturaer og kvitteringer for en stor del af kontrakterne) eller med hensyn til deres beskaffenhed (der var indgået flere kontrakter om de samme tjenesteydelser).
- 20 For det andet var råvarerne, der var anvendt under erhvervsuddannelsesprogrammerne, og som var beregnet som 12% af værdien af det totale råvareforbrug under den normale arbejdsgang hos Stec, opført som tab, selv om det ikke kunne antages, at der ikke havde været modsvarende indtægter, eftersom det drejede sig om undervisning i produktionsteknik.
- 21 Ifølge skrivelsen fra Kommissionen havde man således på grund af manglende gennemskuelighed og bilag for de vigtigste udgifter besluttet at foretage en undersøgelse af, hvad der måtte anses for rimelige omkostninger, ud fra de nationale kriterier, de portugisiske myndigheder havde fastlagt efter 1986. På grundlag af denne undersøgelse blev det fastslået, at der kunne ydes tilskud til et beløb svarende til 56% af samtlige fremlagte udgifter.

- 22 I skrivelsen anførtes det også, at dette resultat i medfør af bestemmelserne i artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 2950/83 var blevet anvendt proportionalt på alle de udgifter, hvoraf der var anmodet om betaling i den pågældende sag, og at udregningen medførte et krav om tilbagebetaling af 71 454 000 ESC i tilskud fra fonden.
- 23 Det tilføjedes endvidere, at Kommissionen allerede havde undersøgt følgende dokumenter, der var vedlagt anmodningen om betaling af saldobeløbet:
- kopier af tjenesteydelseskontrakter mellem virksomheden Partex og hver af de af sagen omfattede virksomheder
 - rapporter om Fællesskabets kontrolbesøg på Area Critica, Stec (ugen fra den 27.10. til den 3.11.1986) og Granicentro (ugen fra den 28.9. til den 2.10.1987)
 - den endelige kvantitative bedømmelsesrapport for de foranstaltninger, der var truffet af hver af de af sagen omfattede virksomheder.
- 24 Endelig anførte Kommissionen i skrivelsen, at de nationale ansvarlige under et møde hos DAFSE, hvor de endelige resultater i sagen blev fremlagt og drøftet, havde fremsat deres bemærkninger og herunder påberåbt sig »begyndervanskeligheder i det første år med fondsstøtteforanstaltninger«.
- 25 Kommissionen konkluderede, at proceduren i artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 2950/83 var fulgt, og at det var blevet besluttet, at der skulle ydes 437 452 918 ESC i tilskud fra fonden, hvilket beløb allerede var betalt i det første forskud.

- 26 Herefter anlagde sagsøgerne nærværende sager. Der blev indleveret stævninger til Domstolens Justitskontor den 10. oktober 1991, og de blev registreret som henholdsvis sag C-252/91, C-253/91 og C-254/91.
- 27 Ved processkrift indleveret den 13. november 1991 påstod Kommissionen sagerne afvist i henhold til artikel 91 ff. i Domstolens procesreglement, og sagsøgerne fremsatte deres bemærkninger hertil den 16. januar 1992.
- 28 Den 9. november 1992 besluttede Domstolen at henskyde afgørelsen vedrørende afvisningspåstanden til afgørelsen i forbindelse med sagens realitet.
- 29 Ved kendelse af 12. januar 1993 traf Domstolens præsident bestemmelse om for- ening af sagerne med henblik på den skriftlige forhandling, den mundtlige forhand- ling og dommen.
- 30 Den skriftlige forhandling er forløbet forskriftsmæssigt og er afsluttet med indgi- velse af duplik den 2. juli 1993.
- 31 Ved kendelse af 27. september 1993 henviste Domstolen i medfør af artikel 4 i Rådets afgørelse 93/350/Euratom, EKSF, EØF af 8. juni 1993 om ændring af Rådets afgørelse 88/591/EKSF, EØF, Euratom af 24. oktober 1988 om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (EFT L 144, s. 21) sagerne til Retten i Første Instans, hvor de blev registreret som sag T-432/93, T-433/93 og T-434/93.

- 32 Ved beslutning af 7. juli 1994 henviste Retten, efter at have hørt parterne, sagen til Første Afdeling, bestående af tre dommere.
- 33 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Første Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling. Retten har anmodet Kommissionen om at besvare fire skriftlige spørgsmål og DAFSE om at besvare to skriftlige spørgsmål. Parterne afgav mundtlige indlæg og besvarede Rettens spørgsmål i retsmødet den 30. november 1994.

Parternes påstande

- 34 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

— Vedrørende bevisoptagelsen:

— Kommissionen og DAFSE pålægges at fremlægge deres sagsakter vedrørende sagsøgerne (under sag nr. 860012/P1-FSE).

— Vedrørende realiteten:

— Det fastslås, at sagerne kan antages til realitetsbehandling.

— Det fastslås, at der ikke retligt forelå en sådan beslutning fra Kommissionen, hvortil der er henvist i DAFSE's skrivelser af 18. marts og 24. april 1991.

— Den beslutning, der er indeholdt i skrivelsen af 10. juli 1991 fra Kommissionens GD V, annulleres.

— Sagsøgte tilpligtes at betale saldobeløbet.

— Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

35 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Sagerne afvises.

— Frifindelse.

— Subsidiært afvises påstanden om, at Kommissionen tilpligtes at betale saldobeløbet.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Spørgsmålet om, hvorvidt annullationspåstanden kan antages til realitetsbehandling

Sammenfatning af parternes argumentation

36 Kommissionen har for det første gjort gældende, at sagerne må afvises, for så vidt som de er anlagt til prøvelse af den beslutning, der blev meddelt sagsøgerne ved DAFSE's skrivelser af 18. marts og 24. april 1991, idet stævningerne er indgivet den 10. oktober 1991 og dermed efter udløbet af fristen i EØF-traktatens artikel 173, stk. 3 (jf. Domstolens kendelse af 27.4.1988, sag 352/87, Farzoo og Kortmann mod Kommissionen, Sml. s. 2281).

- 37 Ifølge Kommissionen fik sagsøgerne henholdsvis den 21. marts og den 30. april 1991, hvor de modtog de to ovennævnte skrivelser, kendskab dels til Kommissionens beslutning om at nedsætte fondens samlede tilskud til projekt nr. 860012/P1 til 437 452 918 ESC og om at afslå at betale et saldobeløb, dels til begrundelsen for beslutningen.
- 38 Sagsøgerne havde således senest den 30. april 1991 kendskab til Kommissionens beslutning, som muligvis var behæftet med visse mangler, men hvis indhold var fuldt ud forståeligt og klart, således at den kunne anfægtes under et annullations-søgsmål.
- 39 For det andet har Kommissionen gjort gældende, at sagerne også må afvises i det omfang, de er anlagt til prøvelse af Kommissionens skrivelse af 10. juli 1991, som blev meddelt sagsøgerne i DAFSE's skrivelse af 30. juli 1991.
- 40 For det første indeholder Kommissionens skrivelse ingen beslutning vedrørende sagsøgernes anmodning om betaling af saldobeløbet, som kan anfægtes under et søgsmål, idet der i skrivelsen blot redegøres for grundlaget for fastsættelsen af fællesskabstilskuddet til projekt nr. 860012/P1, men ikke foretages nogen ændring af det allerede fastsatte beløb.
- 41 Hvis det alligevel blev lagt til grund, at skrivelsen af 10. juli 1991 indeholdt en beslutning, ville denne for det andet kun være en bekræftelse af Kommissionens tidligere beslutning om at nedsætte fællesskabstilskuddet til projektet, som var meddelt DAFSE ved Kommissionens skrivelse af 14. februar 1991 og bragt til sagsøgernes kundskab ved DAFSE's skrivelser af 18. marts og 24. april 1991. Ifølge Kommissionen er denne beslutning nu blevet endelig i forhold til sagsøgerne, eftersom der ikke er anlagt sag til prøvelse af den inden søgsmålsfristens udløb. Nærværende sag vedrører således kun en bekræftende afgørelse og må derfor afvises (jf. Domstolens dom af 11.5.1989, forenede sager 193/87 og 194/87, Maurissen og

Union syndicale mod Revisionsretten, Sml. s. 1045, præmis 26, og kendelse afsagt af Domstolens præsident den 21.11.1990, sag C-12/90, Infortec mod Kommissionen, Sml. I, s. 4265).

- 42 Sagsøgerne, der hævder, at selv om de i sagen anfægtede beslutninger er rettet til DAFSE, berører de sagsøgerne umiddelbart og individuelt (jf. Domstolens dom af 7.5.1991, sag C-304/89, Oliveira mod Kommissionen, Sml. I, s. 2283), har påpeget, at de ikke har nedlagt påstand om annullation af den beslutning, der henvises til i DAFSE's skrivelser af 18. marts og 24. april 1991, men derimod om, at det fastslås, at der ikke retligt forelå en sådan beslutning, og har anført, at der ikke er nogen søgsmålsfrist for anlæggelse af en sådan sag ved Fællesskabets retsinstanser.
- 43 Sagsøgerne har nærmere anført dels, at DAFSE ikke med skrivelserne af 18. marts og 24. april 1991 har tilsendt dem kopi af nogen retsakt, der kunne anses for at være en beslutning truffet af Kommissionen, dels, at skrivelserne ikke indeholder oplysninger, hvorved sagsøgerne kunne få det mindste kendskab til indholdet af den beslutning, der henvises til. Eftersom disse meddelelser fra DAFSE ikke var kommissionsbeslutninger i den i retspraksis fastlagte betydning (jf. Domstolens dom af 5.12.1963, forenede sager 23/63, 24/63 og 52/63, Usines Émile Henricot m.fl. mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964, s. 437, org. ref.: Rec. s. 439, og af 16.6.1966, sag 54/65, Compagnie des forges de Châtillon, Cemmentry og Neuves Maisons mod Den Høje Myndighed, Sml. 1965-1968, s. 197, org. ref.: Rec. s. 265) og heller ikke indeholdt nogen detaljer, der gjorde det muligt for sagsøgerne at identificere en sådan beslutning og få kendskab til dens nøjagtige indhold, kunne sagsøgerne således ikke gøre brug af deres søgsmålsadgang (jf. Domstolens dom af 5.3.1980, sag 76/79, Könecke mod Kommissionen, Sml. s. 665). Fristen for at anlægge annullationssøgsmål kunne derfor ikke i forhold til sagsøgerne begynde at løbe den 30. april 1991, hvor de fik kendskab til DAFSE's anden skrivelse, der var dateret den 24. april 1991.
- 44 Sagsøgerne er således af den opfattelse, at retligt kan kun Kommissionens skrivelse af 10. juli 1991, som blev tilstillet dem den 30. juli 1991, anses for at være en beslut-

ning. De anfører til støtte herfor, at det først var i denne skrivelse, at Kommissionen gav udtryk for, at udgifter på 423 853 516 ESC ikke var tilskudsberettigede, og begrundede dette (punkt 1 og 2) med en henvisning til den revision, der var foretaget hos Stec, og resultaterne deraf samt til mødet med de nationale myndigheder og disses bemærkninger (punkt 3) og derefter oplyste, at den derfor havde besluttet at nedsætte tilskuddet fra fonden til 437 452 918 ESC (punkt 4). Ifølge sagsøgerne er skrivelsen af 10. juli 1991 derfor ikke en bekræftelse, men en beslutning, idet en bekræftende retsakt forudsætter, at der i forvejen foreligger en beslutning, hvilket ikke er tilfældet i den foreliggende sag.

- 45 Sagerne, som er anlagt den 10. oktober 1991, er således anlagt rettidigt, idet de er anlagt til prøvelse af den eneste retsakt, der i den foreliggende sag kan gøres til genstand for et søgsmål.

Rettens bemærkninger

- 46 Det må fastslås, at da DAFSE havde tilsendt sagsøgerne skrivelserne af 18. marts og 24. april 1991, kom sagsøgerne den 30. april 1991, hvor de modtog ovennævnte skrivelse af 24. april 1991 fra DAFSE, i besiddelse af Kommissionens skrivelse af 14. februar 1991, og fik derfor kendskab dels til Kommissionens beslutning om at nedsætte tilskuddet fra fonden og at afslå at udbetale et saldobeløb, dels til konsekvenserne for dem selv af denne beslutning, som den kompetente nationale myndighed havde meddelt dem i sine skrivelser af 18. marts og 24. april 1991.

- 47 Det bemærkes hertil for det første, at ifølge Domstolens praksis skal spørgsmålet, om der retligt må antages at foreligge en beslutning, bedømmes på baggrund af

dennes indhold og retsvirkninger (Rettens kendelse af 30.11.1992, sag T-36/92, SFEI m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2479, præmis 23, Domstolens dom af 16.6.1994, sag C-39/93 P, SFEI m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 2681, præmis 26 ff., og Rettens dom af 24.3.1994, sag T-3/93, Air France mod Kommissionen, Sml. II, s. 121, præmis 57, 58 og 59), og for det andet, at inden for fondens særlige område kan beslutninger om nedsættelse af tilskud fra fonden meddeles blot ved en skrivelse fra Kommissionens GD V (Rettens kendelse af 20.6.1994, sag T-446/93, Frinil mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 29 og 32). Det forhold, at den omtvistede beslutning først blev faktisk formaliseret ved de retsakter, der gav meddelelse derom (skrivelsen af 14.2.1991 fra en kontorchef i GD V til DAFSE og skrivelsen fra DAFSE til sagsøgerne af 24.4.1991, som førstnævnte skrivelse var vedlagt), kan derfor ikke give anledning til tvivl om, at der retligt forelå en beslutning. Under disse omstændigheder kunne sagsøgerne, hvis retsstilling blev berørt ved, at de den 30. april 1991 fik afslag på udbetaling af saldobeløbet af tilskuddet fra fonden til deres projekter og blev pålagt at betale de beløb tilbage, som de havde modtaget for meget i tilskud, ikke bestride, at der forelå en beslutning med sådanne retsvirkninger, men kun anfægte beslutningens lovlighed for herved at få frakendt dens retsvirkninger.

48 Det skal derfor undersøges, om Kommissionens beslutning i den form, hvori den blev bragt til sagsøgernes kundskab den 30. april 1991, satte sagsøgerne i stand til at gøre effektiv brug af deres søgsmålsbeføjelse.

49 Det bemærkes, at med hensyn til traktatens artikel 173, stk. 3, har Domstolen fastslået (dom af 6.7.1988, sag 236/86, Dillinger mod Kommissionen, Sml. s. 3761, præmis 14; jf. ligeledes Domstolens dom i Könecke-sagen og dom af 5.3.1986, sag 59/84, Tezi Textiel mod Kommissionen, Sml. s. 887, og Rettens dom af 19.5.1994, sag T-465/93, Consorzio gruppo di azione locale »Murgia Messapica« mod Kommissionen, Sml. II, s. 361, præmis 29), at når retsakten ikke er offentliggjort eller meddelt, påhviler det den, der har kendskab til eksistensen af en retsakt, der berører ham, at anmode om ordlyden af den pågældende retsakt i dens helhed inden for

en rimelig frist, men at søgsmålsfristen først kan løbe fra det tidspunkt, hvor den berørte tredjemand får nøjagtigt kendskab til indholdet af og begrundelsen for den pågældende retsakt, således at han kan gøre effektiv brug af sin søgsmålsadgang.

50 Det er i sagen ubestridt, at selv om skrivelsen af 14. februar 1991 indeholdt oplysninger, hvoraf det fremgik, at der forelå en beslutning og en abstrakt og generel begrundelse derfor (»forskellige tjenesteydelseskontrakter«, »kontrolbesøg ...«), indeholdt skrivelsen ikke en præcis begrundelse for, at beslutningen var vedtaget i forhold til sagsøgerne. Straks efter modtagelsen den 30. april 1991 af DAFSE's skrivelse af 24. april 1991 anmodede sagsøgerne imidlertid ved skrivelse af 14. maj 1991 DAFSE og ved skrivelse af 17. maj 1991 Kommissionen om at få oplyst den nøjagtige begrundelse for beslutningen om at afslå betaling af saldobeløbet. Sagsøgerne fik først meddelelse om denne begrundelse den 30. juli 1991, hvor DAFSE fremsendte ovennævnte skrivelse af 10. juli 1991 fra Kommissionen. Denne skrivelse indeholdt en detaljeret redegørelse for fondens revision, og det nævntes særligt, at denne revision først var udført hos Stec, hvor det viste sig, at visse tjenesteydelseskontrakter ikke var tilstrækkeligt dokumenterede, og at tabene var ansat for højt, hvilket havde ført til, at revisionen blev udvidet til at omfatte samtlige udgifter i den pågældende sag. Endelig anførtes det i skrivelsen, at der af tilskuddet fra fonden skulle tilbagebetales ca. 71 454 000 ESC. Det følger heraf, at det var ved ovennævnte skrivelse af 10. juli 1991, at sagsøgerne den 30. juli 1991 fik et tilstrækkeligt kendskab til begrundelsen for Kommissionens beslutning om at afslå at betale saldobeløbet, og at de fra denne dato kunne gøre effektiv brug af deres søgsmålsadgang til at få denne beslutning prøvet.

51 Det må derfor fastslås, at søgsmålet med påstand om annullation af Kommissionens beslutning, således som denne fremgår af skrivelsen af 10. juli 1991, er anlagt inden for fristen på to måneder fra den dag, hvor sagsøgerne fik kendskab til denne beslutning. Det kan derfor antages til realitetsbehandling.

Spørgsmålet om, hvorvidt påstanden om, at Kommissionen tilpligtes at betale saldobeløbet, kan antages til realitetsbehandling

Sammenfatning af parternes argumentation

- 52 Kommissionen har gjort gældende, at påstanden om, at den tilpligtes at betale saldobeløbet af tilskuddet fra fonden, må afvises. Den har påpeget, at den under et annullationssøgsmål kun kan tilpligtes at betale erstatning af tab og skade. Da sagsøgerne ikke har fremsat et sådant krav, kan denne påstand kun betyde, at Fællesskabets retsinstant skal træffe afgørelse på Kommissionens vegne og pålægge den at betale saldobeløbet, men retsinstanten har ikke en sådan kompetence inden for rammerne af traktatens artikel 173, der kun kan medføre, at en beslutning annulleres.
- 53 Sagsøgerne overlader det til Retten at afgøre, om den har kompetence til at give dem medhold i påstanden om, at Kommissionen tilpligtes at betale saldobeløbet af fondens støtte til projektet.

Retten's bemærkninger

- 54 Det bemærkes, at ifølge fast retspraksis kan Fællesskabets retsinstanter ikke rette påbud til institutionerne eller træffe afgørelse på disses vegne (jf. Retten's dom af 11.7.1991, sag T-19/90, Von Hoessle mod Revisionsretten, Sml. II, s. 615, præmis 30) i forbindelse med den legalitetskontrol, de foretager, og at det påhviler det pågældende forvaltningsorgan at gennemføre de nødvendige foranstaltninger til opfyldelse af dommen i et annullationssøgsmål (jf. Domstolens dom af 24.6.1986, sag 53/85, AKZO mod Kommissionen, Sml. s. 1965, og Retten's dom af 7.7.1994, sag T-43/92, Dunlop mod Kommissionen, Sml. II, s. 441, præmis 181).

- 55 Sagsøgernes påstand om, at Kommissionen tilpligtes at betale det saldobeløb, som den efter sagsøgernes opfattelse ulovligt har afslået ved den anfægtede beslutning, må derfor afvises.

Realiteten

- 56 Til støtte for, at Kommissionens beslutning, således som den fremgår af skrivelsen af 10. juli 1991, er ulovlig, har sagsøgerne fremsat følgende fire anbringender: tilsidesættelse af legalitetsprincippet, af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, af væsentlige formforskrifter, herunder af procedurereglerne i artikel 6, stk. 1, og artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 2950/83, og af reglerne om fondens forvaltning, særligt artikel 1 og artikel 5, stk. 4, i forordning nr. 2950/83.
- 57 Retten vil først behandle anbringendet vedrørende tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter, idet ovennævnte procedureregler i forordning nr. 2950/83 og særligt reglen i forordningens artikel 6, stk. 1, hævdes at være tilsidesat.

Tilsidesættelse af procedurereglerne i artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 2950/83

Sammenfatning af parternes argumentation

- 58 Sagsøgerne har gjort gældende, at den anfægtede beslutning, således som den fremgår af skrivelsen af 10. juli 1991, skal annulleres på grund af tilsidesættelse af formforskrifter, idet Kommissionen ikke fulgte proceduren i artikel 6, stk. 1, i for-

ordning nr. 2950/83, hvorefter Kommissionen, inden den beslutter at suspendere eller nedsætte tilskuddet eller at lade det bortfalde, skal give den pågældende medlemsstat lejlighed til at fremkomme med sine bemærkninger.

- 59 Sagsøgerne har påpeget, at de bemærkninger, de nationale myndigheder skal have adgang til at fremkomme med i denne konkrete situation, ikke må forveksles med de bemærkninger, de nationale myndigheder i den pågældende stat fremsætter, når Kommissionen og de nationale myndigheder i øvrigt er i kontakt med hinanden i forbindelse med Kommissionens revision. Sagsøgerne hævder, at DAFSE's sagsakter i sag nr. 860012/P1 ikke indeholder noget dokument, hvori Kommissionen opfordrer dette nationale forvaltningsorgan til at fremkomme med sine bemærkninger til begrundelsen for at nedsætte tilskuddet fra fonden til det pågældende projekt, eller vedrørende et møde, som skulle have fundet sted mellem Kommissionen og de nationale myndigheder, og som der dog er henvist til i skrivelsen af 10. juli 1991.
- 60 Endelig har sagsøgerne anført, at de ifølge Domstolens praksis på området (dom af 7.5.1991, sag C-291/89, Interhotel m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 2257, og dommen i Oliveira-sagen) kan påberåbe sig en sådan procedurefejl.
- 61 Kommissionen har anført, at artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 2950/83 ikke indeholder noget særligt formkrav om høring af den berørte medlemsstat, men kun en forpligtelse til at give medlemsstaten lejlighed til at fremkomme med sine bemærkninger. Selv om der intet er noteret i DAFSE's sagsakter om de møder, der blev afholdt i juni 1988, hvilket Kommissionen ikke mener at være ansvarlig for, har den flere gange givet den pågældende medlemsstat lejlighed til at fremkomme med sine bemærkninger, særligt under kontrolbesøgene, hvor Kommissionens tjenestemænd

altid har været ledsaget af de ansvarlige i DAFSE, og under de talrige møder, der blev holdt i Lissabon for at drøfte resultaterne af disse besøg, og endelig ved møder på højt niveau mellem Kommissionens næstformand og den portugisiske arbejds- og socialminister. Kommissionen har herved henvist til kontrolbesøgene i Lissabon fra den 27. oktober til den 3. november 1986, fra den 28. september til den 2. oktober 1987 og fra den 26. til den 29. juli 1988, hvor Kommissionen udarbejdede rapporter, der er vedlagt svarskriftet som bilag 3, 6, 12 og 13, og til de to møder, hvortil der er henvist i dokumenterne i bilag 12 og 14 til svarskriftet, der blev holdt i Bruxelles i juni 1988 mellem den portugisiske arbejds- og socialminister og Kommissionens næstformand og i Lissabon den 26. juni 1988 mellem repræsentanter for Kommissionen og de portugisiske myndigheder.

- 62 Endelig er Kommissionen af den opfattelse, at en sådan procedurefejl under alle omstændigheder ikke kan påberåbes af sagsøgerne, men kun af den enkelte berørte medlemsstat, hvilket denne har givet afkald på ved at acceptere beslutningen om at nedsætte fondstilskuddet.

Rettens bemærkninger

- 63 Med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt nærværende anbringende kan antages til realitetsbehandling, hvad det ifølge Kommissionen ikke kan, er det efter Rettens opfattelse ubestrideligt, at sagsøgerne har en interesse i at fremsætte dette anbringende. Ifølge retspraksis (jf. ovennævnte domme i Oliveira-sagen, præmis 17 og 18, og i Interhotel-sagen, præmis 14) har borgerne en retlig interesse i at gøre gældende ved Fællesskabets retsinstanser, at formforskriften i artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 2950/83 eventuelt ikke er blevet overholdt, idet denne mangel kan have betydning for lovligheden af de anfægtede beslutninger, der berører dem. Det fremgår også af ovennævnte retspraksis, at Fællesskabets retsinstanser af egen drift kan prøve, om der foreligger væsentlige formelle mangler.

- 64 Med hensyn til spørgsmålet, om anbringendet skal tages til følge, bemærkes, at i henhold til artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 2950/83, kan Kommissionen, såfremt tilskuddet fra fonden ikke anvendes på de i godkendelsesbeslutningen fastsatte betingelser, nedsætte tilskuddet efter at have givet den pågældende medlemsstat lejlighed til at fremkomme med sine bemærkninger.
- 65 Det bemærkes endvidere, at det er en væsentlig formforskrift, at den berørte medlemsstat forud for vedtagelsen af den endelige beslutning om at nedsætte tilskuddet skal have adgang til at fremkomme med sine bemærkninger både til spørgsmålet, om der skulle ske nedsættelse, og til størrelsen af den konkrete nedsættelse, og at tilsidesættelse heraf medfører, at de pågældende beslutninger er ugyldige (jf. Domstolens dom i Interhotel-sagen, præmis 17, dom af 4.6.1992, sag C-157/90, Infortec mod Kommissionen, Sml. I, s. 3525, præmis 20, af 25.5.1993, sag C-199/91, Foyer culturel du Sart-Tilman mod Kommissionen, Sml. I, s. 2667, præmis 34, og senest Rettens dom af 6.12.1994, sag T-450/93, Lisrestal m.fl. mod Kommissionen, endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 40 og 47).
- 66 Det følger heraf, at når det er et væsentligt formkrav, at medlemsstaten skal fremkomme med sine bemærkninger, inden der træffes beslutning om nedsættelse af tilskud fra fonden, indebærer dette for det første, at medlemsstatens fremsættelse af bemærkninger skal ske forud for beslutningen, og for det andet, at det med sikkerhed og tilstrækkelig klarhed skal fremgå, at dette har fundet sted, hvorfor det ikke kan godtgøres ud fra en faktisk formodning.
- 67 For at bedømme, om disse betingelser er opfyldt i den foreliggende sag, skal der foretages en gennemgang af formålet med og resultatet af de kontrolbesøg, som Kommissionen aflagde i Portugal i perioderne fra den 27. oktober til den 3. november 1986, fra den 28. september til den 2. oktober 1987 og fra den 26. til den 29. juli 1988, samt af formålet med og resultatet af de møder, som Kommissionen henviser til, og som blev afholdt i juni 1988, dels i Bruxelles mellem det kompetente

kommissionsmedlem og den portugisiske arbejds- og socialminister, dels i Lissabon mellem Kommissionens repræsentanter og de portugisiske myndigheder.

68 Det må fastslås, at det kontrolbesøg, der fandt sted i Lissabon fra den 27. oktober 1986 til den 3. november 1986, lå forud for anmodningen om betaling af saldobeløbet i sag nr. 860012/P1, som ifølge Kommissionens besvarelse af et skriftligt spørgsmål fra Retten blev indgivet den 31. juli 1987, samt at Kommissionen i den rapport, der er vedlagt svarskriftet som bilag 3, blot fastslår, for det første, at overslaget over de pågældende udgifter på visse punkter var for rundhåndet, og for det andet, at der i forbindelse med praktisk uddannelse i virksomhederne var en klar tendens til at blande uddannelse sammen med produktion, og at fonden måtte understrege, at det var et krav, at der faktisk skulle være tale om uddannelsesforanstaltninger, og endelig, at tilskuddene fra fonden skulle koncentreres dér, hvor der var et reelt behov for uddannelse. I den rapport, som de kompetente tjenestegrene i Kommissionen udarbejdede om dette besøg, omtales det imidlertid ikke, at de portugisiske myndigheder skulle være fremkommet med nogen bemærkninger, hverken med hensyn til konklusionerne i rapporten eller med hensyn til muligheden af, at støtten fra fonden ville blive nedsat.

69 Med hensyn til det kontrolbesøg, Kommissionen aflagde i Lissabon fra den 28. september til den 2. oktober 1987, er det ubestridt, at en repræsentant for den portugisiske finanskontrolmyndighed ledsagede Kommissionens medarbejdere som observatør. Som det fremgår af den efterfølgende rapport, der er vedlagt svarskriftet som bilag 6, blev det under dette besøg fastslået, at der skulle afgives supplerende oplysninger inden betaling af saldobeløbet, og det henstilledes, at de nationale myndigheder i samtlige sager fulgte den samme model som i de sager, hvor anmodningen om saldobeløbet var udformet bedst. Heller ikke i denne rapport omtales det, at de portugisiske myndigheder skulle være fremkommet med bemærkninger til spørgsmålet om nedsættelsen af tilskuddet fra fonden.

70

For så vidt angår kontrolbesøget i Lissabon fra den 26. til den 29. juli 1988 bemærkede Kommissionen i sin rapport, der er vedlagt svarskriftet som bilag 12, at der endnu ikke var udarbejdet et forslag om betaling af saldobeløbet på grund af udgifternes manglende gennemskuelighed og de betydelige udgifter til uddannelsestimer pr. elev, og at der på grund af kontrakterne og deres karakter ikke kunne foretages den sædvanlige undersøgelse af, om udgifterne var tilskudsberettigede. Kommissionen konkluderede, at udgifterne hverken var tilstrækkeligt dokumenterede ved regnskabsbilag eller berettigede ud fra en forsvarlig økonomisk forvaltning af et uddannelsesforløb. I besøgsrapporten nævnes det også, at der er foretaget revision hos Stec, og at denne kontrol førte til en ændring af opgørelsen af udgifterne, således at de tilskudsberettigede udgifters andel af det beløb, der var ansøgt om, kom ned på 56%. Endelig konkluderede Kommissionen i rapporten, at selv om der var mulighed for at anmode ansøgeren i sag nr. 860012/P1 om at tilbagebetale 71 454 000 ESC, måtte det i betragtning af de forskelligartede situationer i de forskellige projekter og for at tage hensyn til startvanskelighederne i forbindelse med foranstaltningerne i Portugal være rimeligt at undlade at opkræve beløbet, at anse det forskud, der var udbetalt ved godkendelsen, for tilstrækkeligt til at dække de afholdte udgifter og afslutte sagen uden at betale et saldobeløb. Selv om Kommissionen under ovennævnte omstændigheder således overvejede at nedsætte støtten fra fonden, fremgår det imidlertid ikke af rapporten, at de portugisiske myndigheder havde mulighed for at fremkomme med deres bemærkninger hertil. Dette underbygges af dokument nr. XX/42/88 af 12. august 1988, der er fremlagt som bilag 13 til svarskriftet, vedrørende samme kontrolbesøg fra den 26. til den 29. juli 1988. I dette dokument, der består i en rapport om det samme kontrolbesøg i Portugal fra den 26. til den 29. juli 1988, anfører Kommissionen, at fonden da var i besiddelse af de regnskabsbilag og andre bilag, der var nødvendige for at vedtage en beslutning med fuldt kendskab til sagerne, at de derefter ville blive behandlet på ny efter ensartede kriterier og forhåbentlig snarligt kunne afsluttes. Da der ikke forelå nogen endelig konklusion fra Kommissionens side, har de nationale myndigheder således ikke kunnet fremsætte bemærkninger til spørgsmålet om nedsættelse af tilskuddet fra fonden som sådant og til størrelsen af den konkrete nedsættelse.

71

Det følger heraf, at det væsentlige formkrav om at give den berørte medlemsstat adgang til at fremkomme med sine bemærkninger, inden der sker nedsættelse af støtten fra fonden, ikke kan være blevet opfyldt under nogen af Kommissionens kontrolbesøg i Lissabon henholdsvis fra den 27. oktober til den 3. november 1986, fra den 28. september til den 2. oktober 1987 og fra den 26. til den 29. juli 1988.

- 72 Med hensyn til de to møder i juni 1988, som Kommissionen har henvist til, bemærkes, at ifølge Kommissionen blev det første møde holdt i Lissabon mellem repræsentanter for Kommissionen og de portugisiske myndigheder, hvilket fremgår af den rapport, der blev udfærdiget om kontrolbesøget fra den 26. til den 29. juli 1988, der er vedlagt svarskriftet som bilag 12. Som anført ovenfor (i præmis 70), fremgår det imidlertid ikke af rapporten, at de portugisiske myndigheder fik mulighed for at udtale sig om spørgsmålet om nedsættelse af det omtvistede tilskud fra fonden og om de konkrete beløb. Med hensyn til det andet møde, hvori det kompetente medlem af Kommissionen og den portugisiske arbejds- og socialminister deltog, bemærkes, at dette møde gav anledning til en note af 27. juni 1988 fra Kommissionen til Portugals faste repræsentation med følgende ordlyd: »På foranledning af mødet i sidste uge mellem Deres minister og Kommissionens næstformand fremsendes vedlagt ud af de 54 sager numrene på 9 sager, som efter Kommissionens opfattelse kræver inspektion på stedet og/eller besvarelse af supplerende spørgsmål, som Kommissionen har stillet eller vil stille Dem.« Blandt disse sager står sag nr. 860012/P1 vedrørende sagsøgerne opført. Retten finder, at når den pågældende sag krævede inspektionsbesøg på stedet og/eller supplerende spørgsmål fra Kommissionen, kunne Kommissionen ikke allerede på daværende tidspunkt have vedtaget en beslutning om at nedsætte tilskuddet fra fonden, hvortil de nationale myndigheder kunne have fremsat bemærkninger.
- 73 Endvidere gav det samme møde som påpeget af Kommissionen anledning til en meddelelse af 19. oktober 1988 fra Kommissionens næstformand, Manuel Marín, til direktøren for GD V med følgende ordlyd:

»Vedr.: Afslutning af sag nr. 860012/P1, 860288/P1, 860003/P3 og 86084/P3

På foranledning af rapporten om kontrolbesøgene vedrørende ovennævnte sager og under hensyn til den løsning, som Kommissionen (Manuel Marín, GD XX og GD V) under møderne i juni d.å. har foreslået de portugisiske myndigheder i tilsva-

rende sager, skal kabinettet hermed tiltræde forslagene i rapporten. Jeg skal derfor bede Dem om at foranledige, at der snarest foretages frigørelser og betaling (860003/P3) i overensstemmelse hermed.«

74 Det fremgår af denne meddelelse, at selv om der under de pågældende møder kunne have været drøftet en nedsættelse af tilskuddene fra fonden, vedrørte den nedsættelse, som Kommissionen foreslog, efter meddelelsens ordlyd kun tilsvarende sager, men ikke sagsøgernes. Det kan derfor heller ikke på det grundlag hævdes, at den berørte medlemsstat fik lejlighed til at fremsætte bemærkninger, hverken til spørgsmålet, om der skulle ske nedsættelse af tilskuddet fra fonden til foranstaltningerne i sag nr. 860012/P1, eller til størrelsen af den konkrete nedsættelse.

75 Endvidere findes det politiske kompromis, som møderne mellem den portugisiske minister og Kommissionens næstformand resulterede i, under alle omstændigheder ikke at kunne træde i stedet for det præcise formkrav, der stilles i henhold til forordning nr. 2950/83, således som dette er fortolket i Domstolens og Rettens praksis.

76 Idet det herefter er ufornuddent at tage stilling til de andre procedurefejl, som ifølge sagsøgerne er begået, eller til sagsøgernes øvrige anbringender til støtte for annullation, findes Kommissionen ikke at have opfyldt sin forpligtelse til i henhold til artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 2950/83 at give den berørte medlemsstat adgang til at fremkomme med sine bemærkninger, inden den vedtog den anfægtede beslutning om at nedsætte tilskuddet fra fonden. Beslutningen skal derfor annulleres.

Sagens omkostninger

- 77 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, såfremt der er nedlagt påstand herom. Kommissionen har i det væsentlige tabt sagen og bør derfor dømmes til at betale sagens omkostninger, da sagsøgerne har nedlagt påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Første Afdeling)

- 1) Kommissionens beslutning om at nedsætte tilskuddet fra Den Europæiske Socialfond til projekt nr. 860012/P1 vedrørende erhvervsuddannelsesforanstaltninger i Portugal i 1986 annulleres.
- 2) I øvrigt frifindes Kommissionen.
- 3) Kommissionen betaler sagens omkostninger.

Cruz Vilaça

Kirschner

Kalogeropoulos

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 7. marts 1995.

H. Jung

J.L. Cruz Vilaça

Justitssekretær

Præsident